

Αδέσποτα ζώα: Πώς θα ήταν η ζωή μου, αν ήμουν αδέσποτος;

Ιστορίες του δρόμου σε έναν κόσμο αδιαφορίας και μίσους

Πόσοι από εμάς δεν ευχηθήκαμε, όταν ήμασταν παιδιά, να μας φέρει ο Άγιος Βασίλης ένα κουταβάκι ή μια χνουδωτή, παιχνιδιάρη γατούλα και όχι μόνο;

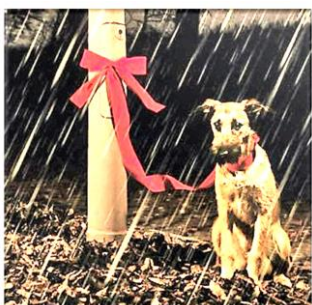

Η απόκτηση και η προσφορά ενός ζώου ως δώρου, όμως, δεν πρέπει ποτέ να γίνεται με ελαφριά καρδιά, με αφορμή μια εορταστική περίοδο, όπως είναι αυτή των Χριστουγέννων. Το ζώακι δεν είναι παιχνίδι άψυχο που, όταν το βαρεθείς, μπορείς να το κλείσεις ξανά στη συσκευασία του και να το βάλεις στην άκρη, να το επιστρέψεις επειδή χάλασε και γάβγισε δυνατά ή να το εγκαταλείψεις στην ερημιά γιατί έσκισε το μαξιλάρι παίζοντας...

Τα ζώα είναι πλάσματα που προσφέρουν ανιδιοτελώς την αγάπη τους και έχουν κι εκείνα με τη σειρά τους ανάγκη από αγάπη, τρυφερότητα και φροντίδα.

Πριν, λοιπόν, σκεφτείς να πάρεις δώρο ένα ζώο σε κάποιον ή ακόμα και σε σένα τον ίδιο, πρέπει να είσαι απόλυτα συνειδητοποιημένος ότι αναλαμβάνεις αυτή την ευθύνη απέναντι σ' ένα πλάσμα, που θα εξαρτάται για πάντα από σένα, το νέο του φίλο και κηδεμόνα. Μόνο εφόσον ισχύει αυτό, κάνε την υπέρτατη κίνηση αγάπης και προσφοράς και σώσε μια ζωή από ένα καταφύγιο ή από το δρόμο. Υιοθέτησε ένα ζώο οποιαδήποτε μέρα του χρόνου.

Μην αγοράζεις! Η αγάπη και η φιλία δεν αγοράζονται!
Η απόκτηση ενός κατοικίδιου είναι δώρο ζωής, όχι δώρο Χριστουγέννων. Δεν είναι απλά ένα ακόμα κουτί κάτω από το Χριστουγεννιάτικο δέντρο.
Είναι ένας σύντροφος ζωής!

Τα περισσότερα «ζώα - δώρα» καταλήγουν ανεπιθύμητα

Αν ένα ζώο είναι αδέσποτο, αυτό δεν το κάνει πιο δυνατό στο κρύο.

Διανύουμε μέρες με τσουχτερό κρύο, βροχές και χιόνια, φαινόμενα τα οποία θέτουν σε κίνδυνο τις ζωές των αδέσποτων σκύλων και γάτων στην πόλη μας. Αν ένα ζώο είναι αδέσποτο, αυτό δεν το κάνει πιο δυνατό στο κρύο και στη βροχή, αντιθέτως αυτό το θέτει απέναντι σε περισσότερους κινδύνους.

Υπάρχουν τρόποι να βοηθήσετε. Κάντε ένα σπιτάκι στο χώρο που συχνάζει και τοποθετήστε μέσα σε αυτό μια παλιά κουβέρτα ή ρούχα που πλέον δεν χρειάζεστε. Το σημαντικότερο για ένα αδέσποτο είναι η τροφή και το νερό του. Όλοι αντιλαμβανόμαστε πως είναι πολύ δύσκολες οι εποχές για ολόκληρη τη χώρα, πρέπει να σημειώσουμε όμως ότι μια μέτριας ποιότητας ξηρή τροφή δεν στοιχίζει πολλά χρήματα. Ακόμη και ό, τι περισσεύει από το τραπέζι ενός σπιτικού είναι καλύτερο από το τίποτα. Ένα σκυλί που έχει επαρκή τροφή και νερό, είναι πιο ανθεκτικό στο κρύο και στις ασθένειες. Η φροντίδα ενός αδέσποτου δεν είναι εύκολη υπόθεση και χρειάζεται αφοσίωση, όμως ακόμα και δέκα λεπτά από τη μέρα σας μπορεί να είναι αρκετά για να σώσετε μια ζωή, αν όχι και περισσότερες.

Δυστυχώς, κανείς δεν μπορεί μόνος του να σώσει όλα τα αδέσποτα, αλλά μπορεί ΕΣΕΙΣ να σώσετε εκείνο το ένα.

Προσοχή στη μηχανή του αυτοκινήτου

Για να προστατευθούν από το έντονο κρύο, αρκετές γάτες - και ιδιαίτερα τα μικρότερα σε μέγεθος γατάκια - βρίσκουν καταφύγιο κάτω από το καπό ή πάνω από τις ρόδες των αυτοκινήτων, με αποτέλεσμα να τραυματιστούν ή ακόμη και να χάσουν τη ζωή τους, μόλις ξεκινήσει η μηχανή.

Πάντα, προτού ξεκινήσουμε τη μηχανή του αυτοκινήτου, χτυπάμε ελαφρώς το καπό και κοιτάζουμε τις ρόδες.

Οι γάτες είτε θα φύγουν αμέσως, ή - αν έχουν εγκλωβιστεί - θα αρχίσουν να νιαουρίζουν.

Βρήκατε ένα αδέσποτο ζώακι; Διαβάστε τι πρέπει να κάνετε.

Το να βρει κανείς ένα ζώακι, σκύλο ή γάτα, να περιφέρεται στους δρόμους είναι συχνό φαινόμενο στην Ελλάδα. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι δεν μπορείτε να κάνετε και τίποτα για να το βοηθήσετε. Αρχικά, είναι πολύ πιθανό να πρόκειται για κάποιο ζώακι που το έχουν χάσει οι ιδιοκτήτες του και, κατά πάσα πιθανότητα, το ψάχνουν.

Ακόμα, όμως, κι αν είναι ένα τετράποδο που δεν έχει σπίτι, μην του στερήσετε την ευτυχία για ζωή. Εάν παρατηρήσετε ένα ζώακι να τριγυρίζει στη γειτονιά σας, ακολουθήστε τα παρακάτω βήματα και βοηθήστε το να επιστρέψει και πάλι σπίτι του ή να βρει ένα ζεστό σπιτικό που θα βρει αγάπη και φιλοξενία.

1. Σε περίπτωση που φοράει κολάρο, πλησιάστε το ζώο προσεκτικά, διότι μπορεί να είναι φοβισμένο. Ελέγξτε αν έχει ταυτότητα που αναγράφεται το όνομα και το τηλέφωνο του ιδιοκτήτη του. Τηλεφωνήστε άμεσα στον ιδιοκτήτη του.
2. Σε περίπτωση που δεν έχει κολάρο ή στοιχεία επικοινωνίας, σε πρώτη φάση, μπορείτε να του προσφέρετε νερό και φαγητό, ακόμα και προσωρινή στέγη εάν είναι δυνατό.
3. Εάν το ζώο βρίσκεται σε κακή κατάσταση, καλό θα ήταν να επισκεφτείτε έναν κτηνίατρο που θα το φροντίσει. Ξέρουμε ότι αυτό δεν είναι πάντα εύκολο, ούτε απλό.
4. Ο κτηνίατρος θα κάνει και έναν έλεγχο στο ζώο για να δει εάν έχει μικροτσιπ. Το μικροτσιπ είναι ένα εμφύτευμα που τοποθετείται στο ζώο από τον κτηνίατρο και έχει το ρόλο ταυτότητας για το ζώο, μιας και το καθένα αντιστοιχεί σε έναν 15ψήφιο κωδικό που έχει και τα στοιχεία του ιδιοκτήτη του. Αξίζει να σημειωθεί ότι σύμφωνα με το νόμο, η τοποθέτηση μικροτσιπ είναι πλέον υποχρεωτική.
5. Εάν δεν έχετε βρει ακόμα άκρη, μπορείτε να τυπώσετε αφίσες με τη φωτογραφία του ζώου και να τις κολλήσετε στη γειτονιά, μαζί με τα στοιχεία σας. Επιπλέον, αυτή τη στιγμή υπάρχουν πολλές ιστοσελίδες που αναρτούν τις φωτογραφίες του ζώου που βρέθηκε, καθώς και τα στοιχεία αυτού που το βρήκε, ώστε να βοηθήσουν να βρεθεί πιο γρήγορα ο ιδιοκτήτης.
6. Σε περίπτωση, που οι προσπάθειές σας να βρεθεί ο ιδιοκτήτης του ζωντανού (εάν πράγματι ανήκει σε κάποιον) έχουν αποβεί άκαρπες και εσείς δεν μπορείτε να φιλοξενήσετε το ζώο, επικοινωνήστε είτε με την φιλοζωική οργάνωση που δρα στην περιοχή σας είτε με την Ελληνική Φιλοζωική Εταιρεία για να σας βοηθήσουν στη διαδικασία υιοθέτησης του ζώου ή προσωρινής φιλοξενίας του.

ΕΛΕΓΘΕΡΩΣΤΟ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΣΟΥ ΚΑΙ ΣΚΕΨΟΥ

Για τα μάτια του μόνο...θα μπορούσες να υιοθετήσεις ένα αδέσποτο πλάσμα...

ΑΦΙΕΡΩΜΑ: Η ΑΓΑΠΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Όταν η **Biku Bavita** έγραφε μια ιστορία αγάπης για τον γάτο της Η μελαγχολική και παράξενη ηθοποιός του παλιού ελληνικού σινεμά, που έζησε και πέθανε μόνη, είχε γράψει στο περιοδικό Symbol ένα σπάνιας ευαισθησίας άρθρο για τη γνωριμία, τον έρωτα και την απώλεια ενός γάτου, που έχει όλα τα χαρακτηριστικά του μελοδράματος – για τους μοναχικούς ανθρώπους.

Γνωριστήκαμε στις 22 Ιουλίου του 1982. Η Μαρινέλλα γιόρταζε μια δισκογραφική της επέτειο και στο σπίτι του Αντύπα της Polygram στην Ανάβυσσο ήμασταν παρόντες άπαντες. Alegria στην ατμόσφαιρα. Η χάρα της γιορτής. Εδέσματα. Τούρτες. Σαμπάνια. Δεν θυμάμαι αν ήταν Κυριακή ή Τετάρτη, αλλά δεν ξεχνώ ότι κατά τη διάρκεια του πάρτι είχα την απροσδιόριστη αίσθηση ότι κάποιος με παρακολουθεί... Γύριζα χαρούμενη και γελαστή από παρτέα σε παρτέα. Λέγαμε όλες αυτές τις χαριτωμένες ανοησίες που ανταλλάσσει κανείς σε κοσμικοκοινωνικές συγκεντρώσεις. Κοιτούσα δεξιά, αριστερά, πίσω μου. Αλλά τίποτα. Το συναίσθημα, εκεί. Και ο μυστηριώδης «κάποιος» αόρατος. Ώσπου κάθισα. Και τότε ήρθε... Μια χνουδωτή μάλα ήρθε και κούρνιασε στο αριστερό μου πόδι. Ένα γατί μαύρο-άσπρο με ροζ μύτη. Το σήκωσα. Ένα χέρι έφτανε. Αγκάλιές, φιλάει. Το πήγα στην κυρία του σπιτιού. Μου είπε ότι η γάτα τους γέννησε πριν από έναν μήνα και αν ήθελα, να μου το χάριζε. Ήθελα. Κάτι η ταύτιση των ζωδίων μας (είμαστε Δίδυμοι και οι δύο), κάτι το σηματοδότη της ημερομηνίας (κάθε 22 Ιουλίου ο Μέγας Αλέξανδρος «γιορτάζει» εδώ και αιώνες τα γενέθλιά του), κάτι γιατί μου άρεσε που επέλεξε ανάμεσα στο πλήθος των καλεσμένων, βρέθηκε αργότερα, που προθυμοποιήθηκαν να με πάνε σπίτι μου στο Κουκάκι, με ένα γατί κολλημένο πάνω μου σαν χαλκομανία και μια σκαούλα με άμμο, μπισκότα, κροκέτες και ένα κουτί γάλα. Άηλωσα την πράματεια στην κουζίνα. Και πήγα για ύπνο. Το πρωί κατάλαβα τη διαφορά... Με τον πρώτο βήχα είδα ένα τόσο δα πλασματάκι, που το είχα ξεχάσει στο μεταξύ, να τρέχει σαν τρελό. Στην αρχική διαδικασία της μέρας (μία λιμνη καφέ-μισό πακέτο τσιγάρα) ένας τρομαγμένος γάτος έκανε φουέρλες και ζουρλες ανεξέλεγκτες. Στα διαλείμματα κοπάζομασταν. Έτσι άρχισε η κοινή μας ζωή... **Τον πρώτο καιρό ήμασταν όλο βόλτες.** Τον έβαζα σε μια ψάθινη κρεμαστή τσάντα που είχα φέρει από τη Μομπάσα της Κένυας και κάναμε εκδρομές στο σπίτι της αδελφής μου στη Γλυφάδα και επισκέψεις σε σπίτια φίλων. Τακτικότητα ηγαίναμε και στο διπλανό μου σπίτι. Το σπίτι της μαμάς μου. Εκεί, μαζί με τη γιαγιά μου, κάναμε χάζι τον «μικρό» που σαλτάριζε πάνω στα τραπέζια και όπου αλλού ήθελε. Έπαιζε. Το γλεντούσαμε. Στο μεταξύ, με την ευχέρεια επιλογής που είχε,

διάλεξε και το όνομά του. Του έλεγα διάφορα ονόματα. Με κοίταζε με το γνωστό, αλλά άγνωστο σε εμένα τότε, αυτισμό των γάτων. Μόλις, όμως άκουγε το όνομα «Ντέμιαν», κούναγε αυτί. Δεξί ή αριστερό, εναλλάξ. Μάλιστα. Το βρήκαμε. Κι έτσι, ο Έρμαν Έσε, ο αγαπημένος συγγραφέας της φιλικής των καλλιτεχνών, έγινε ο νονός του γάτου. Και ο Ντέμιαν μεγάλωνε και γινόταν όμορφος σαν ζωγραφιά. Ούτε πια πινελά παραπάνω. Και είχε και αυτήν τη φοβερή ροζ μύτη. Και μάτια σαν πιατάκια του καφέ που με κοιτούσαν με αγάπη τρισδιάστατη. Και ο καιρός περνούσε. Ο Ντέμιαν είχε γίνει πια μέρος της καθημερινότητάς μου, μέρος της οικογένειάς μου. Και ο καθένας τους είχε και από ένα κωδικό όνομα. «Ππιτσιρίκι» τον έλεγε ο μπαμπάς μου. Η μαμά επέμενε στην ελληνική εκδοχή του ονόματός του. Τον αποκαλούσε «Δαμιανό». Μια μέρα, μία από τις αδελφές μου με ρώτησε: «Τι κάνει αυτό το χνουδωτό θρίλερ που έχεις στο σπίτι σου;» «Το μωρό της Ρόζμαρι κάνει», της απάντησα. Του 'μεινε κι αυτό... Όσο για τους φίλους, ο κωδικός του ήταν «ο γάτος αγάπης» και «ο επιθεωρητής Γαβέρης».

Και η ζωή κυλούσε με τους συνήθειες επαγγελματικούς ρυθμούς. Πήγαινα στη Μυτιλήνη για να γυρίσουμε το «γυμνό κορίτσι». Έφευγα για το Θεσπιάλ Θεσσαλονίκης για να δούμε το «Ρεμπέτικο», μια ταινία ζωής για όλους μας. Είχα τα θεατρικά μου. Έγραφα τις συνεντεύξεις μου στο «Τηλέραμα». Αγύρτευα κιάλας, σαν κοπέλα που ήμουν κι εγώ τότε. «Έμενα πιο πολλές ώρες στον σπίτι. Για διασκέδαση ούτε λόγος πια. Όλα τα έκανα. Και το βράδυ, επιστροφή στο σπίτι. Και ο Ντέμιαν πάντα εκεί. Εξομολόγος μου. Να του τα λέω όλα. Για πρώτη φορά ανακάλυπτα πόσο σημαντικό είναι να σε ακούει κάποιος, ακόμα κι όταν έχεις ζορικές ιστορίες να τους πεις για ζορισμένες καταστάσεις. Συνήθως –και αυτό το έμαθα καλά,– όταν ο απέναντί σου οσφραίνεται «κρόβλημα», πρώτα σε κοπιάζει μ' εκείνη τη ματιά που υποδηλώνει «ατενίζω τον ορίζοντα της αδιαφορίας» και ύστερα λέει «λοιπόν, Βικίκι μου, τα λέμε. Να τηλεφωνήσουμε από Δευτέρα». Ο Ντέμιαν, ωστόσο, με άκουγε πάντα. Κουνούσε αυτί. Κουνούσε ουρά. Είχαμε τα δικά μας νεύματα. Τον δικό μας μυστικό κώδικα επικοινωνίας. Το λέγαμε. Κι ύστερα, εξαντλημένοι, ηγαίναμε για ύπνο. Στο ίδιο κρεβάτι, εννοείται. Και αυτό το είχε διαλέξει. Κοιμόταν στα πόδια μου. Το πρωί ξυπνούσαμε σαν φινούρα τράπουλας. «Καλημέρα γιαβρί μου», έλεγα. «Πάμε για ρόφι. Πάμε για δουλειά». **Στις 9 Μαΐου 1984 πέθανε η γιαγιά μου.** Σπάρξα. Για χρόνο αόρισστης διάρκειας με φωνάζε «μαμά». Καμία ψευδαίσθηση. Ο ήχος ήταν καθαρός. Αναπαραγωγή, υποθέτω, του ήχου που άκουγε. Δεν ξέρω. Πάντως, γεγονός είναι ότι μέρα με την ημέρα γινόμασταν απαραίτητοι ο ένας στον άλλο. Αλλά και πάλι έφευγα. Το Παρίσι και το Λονδίνο ήταν το κάτι σε πρόχειρο. Και με την πρώτη ευκαιρία πήγαινα εκεί που αγαπούσα, στον Ινδικό Ωκεανό. Και από τον Ισημερινό γύριζα πάλι στο Κουκάκι. Στο σπίτι μας. «Εκείνος» με αντιμετώπιζε επιτημητικό στην αρχή και με την αγάπη των τριών διαστάσεων, στη συνέχεια. Και το πολύ γνωστό πια σάλτο στην αγκαλιά μου. Γραπωνόταν με όλη του τη δύναμη στον αριστερό μου ώμο. Ένωθα τα νύχια του. Κι εγώ χαιδεύα το «μωρό της Ρόζμαρι» σαν να ήθελα να περσώ μέσα από τη γυαλιστερή μαύρη γούνα του το χέρι μου, να φτάσω στην καρδούλα του, που χτυπούσε σε ρυθμούς ροκ εν ρολ. Και ο χρόνος έτρεχε με ξέφρενους ρυθμούς. Κι εμείς γινόμασταν όλο και πιο «ένα».

Μοιραζόμασταν τα πάντα. Επαγγελματικές επιτυχίες. Κεσάπια στη δουλειά. Λεφτά και οδοντικές αφραγκίες. Καθόλου δεν με ένοιαζε που ανάμεσα σε ένα πακέτο τσιγάρα και μια κονσέρβα εγώ, η φλογερή κανιστρίτσα, διάλεγα το δεύτερο. Ο Ντέμιαν έπρεπε να φάει καλά, να έχει και τις λατρεμένες κροκέτες του και ό,τι τραβούσε η ψυχούλα του. Δεν είχε άλλον από μένα

να τον νοιάζεται έτσι. Σιγά-σιγά, όμως «κολλούσα» όλο και πιο πολύ απάνω του. Έμενα πιο πολλές ώρες στο σπίτι. Για διασκέδαση ούτε λόγος πια. Ο τυφώνας «μοντελοκατάσταση» που είχε ενσκήψει, σε συνδυασμό με τα πάρτι δημοσίων σχέσεων, με έκαναν να βαριέμαι αφάντοστα. Κάθε «μουρλοκακομοίρα» έκανε πάρτι γενεθλίων δύο-τρεις φορές τον χρόνο, για να έχει να λέει μετά: «Οι παπαράται ληλατούσαν την προσωπική μου ζωή». Σπίτι. Με τον Ντέμιαν, την τηλεόραση και τα γραφτά μου. **Άφηνα χωρίς λύπη τη μου «τις μέρες του κρασιού και των λουλουδιών».** **Μεγάλωνα.** Αυτό ήταν όλο. Και το 'ξερα. Και το 'λεγα και στον Ντέμιαν. «Έρε, εγώ γερνάω κι εσύ μουμπουκιάζεις. Πες μου το μυστικό σου». Κι εκείνος δεν απαντούσε. Έβρινε και έπαιρνε αγάπη. Τι άλλο ήξερε; **Έμαθα εγώ.** Στις 18 Αυγούστου του 1995 πέθανε ο πατέρας μου. Ρήμαξα. Μια σελίδα της παιδικής μου ηλικίας έκλεισε με πολύ βίαιο τρόπο. «Πρόσεξε κακομοίρη μου», δήλωσα στον Ντέμιαν, «αν με πεις μπαμπά, θα φας όλο το ξύλο που δεν έφαγες στα τόσα χρόνια της γνωριμίας μας». Δεν με είπε μπαμπά... Κατόπιν κοινής συμφωνίας –της δικής μας μυστικής επικοινωνίας–, αρχίσαμε να οργανώνουμε τη ζωή μας από την αρχή. Τώρα αφιέρωνε πολλές ώρες στον ύπνο του. Έτσι έγινε ο περιφημος «λόφος Ντέμιαν». Χωνόταν κάτω από τα σκεπάσματα, όταν κρύνω κι έκανε ένα βουναλάκι με το σώμα του. Εγώ, για να ξεχάσω, το 'ριζα στην κηπουρική. Από κοντά αυτός, ό,τι κι αν έκανα. Κι έτσι περνούσαν καλοκαίρια και χειμώνες, Χριστούγεννα και Πάσχα. Οι προσωπικές μας επέτειοι και οι γιορτούλες που κάναμε σπίτι με τους λιγοστούς πια φίλους μας. Τους πολλούς δεν τους επέτρεπε ούτε ο χώρος μου ούτε η επιλογή του «αφέντη» μου. Απεχθανόταν οποιαδήποτε υποψία φερτά στην ατμόσφαιρα. Αλλιώς, πήγαινε ήρεμα στον «υποψήφιο», τον μύριζε και ύστερα του έδινε μια «ουριά» που, υποθέτω, θα θυμάται ακόμα ο άνθρωπος. Λοιπόν, αδελφοποίτοι ή τίποτα. Ας είναι... **Ώσπου ήρθε κι αυτό.** Μας έβλεπα να ζήσουμε αντάμα τον πιο καυτό Ιούλιο από το 1878, τότε που άρχισαν οι επίσημες μετρήσεις θερμοκρασίας. Λοιπόν: 1998. Και γυναίκα και γάτος – αυτοί οι δύο που κάνουν μια μεγάλη διαήλωση σε ένα μικρό σπίτι – παίζουν τον ρόλο και των 40 παιδών στο καμίνι. Εγώ στη γνωστή θέση. Γράφω στο γραφείο μου. Ο Ντέμιαν στον καναπέ δίπλα μου, κοιμάται. Ξυπνάει και βγάζει φωνή μεγάλη: «Αααα». Φεύγει σφαίρα στον «κρήπο» και επιστρέφει κουτσαίνοντας! Μου ρίχνει μια περιλίπη ματιά και κουνιάνει στα πόδια μου. «Μαμά, πορνά, μαμά». Τότε ήταν που άρχισε η αντίστοιχη μέτρηση. Ο Ντέμιαν δεν τρώει. Μόνο νερό πίνει. Αυτός που σαλτάριζε κάθε πρωί στον πάγκο της κουζίνας, μπας και χάσει καμιά λεπτομέρεια από το φτιάξιμο του πρωινού καφέ, τώρα κινείται ελάχιστα. Και κοιμάται μόνο στα θερινά ανάκτορα. Έτσι λέγαμε το κάτω μέρος του κρεβατιού μου, όπου κοιμόταν τα καλοκαίρια για δροσιά. Τώρα, πάνω εκεί μαζί του κι εγώ. Του λέω ιστορίες για τη Μομπάσα, το καλοκαιρινό παλάτι που Φαρούκ που είχε επισκεφθεί στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου. Χαμπάρι. Και μια θλίψη... Παναγιά μου. Κι εμένα να με κυνηγούν πάλι οι οιωνοί και να τρέχω να τους ερμηνεύσω. Πάλι 22 Ιουλίου, έρχεται σπίτι ο Πέτρος, ο γιατρός μικρών ζώων. Τον βρήκε σε απόλυτη εξάντληση. Κάτι για τα δόντια του μου είπε. Μια πληγή στο στοματάκι του. Γι' αυτό δεν μπορούσε να φάει. Είναι και 16 χρονών. Είναι και η ζέσθη. Μου άφησε κάτι τροφονομικές κρέμες, μία συνταγή για αντιβίωση. Έφυγε αυτός. Έτρεχα στα φαρμακεία εγώ. Και στο pet shop. Για κονσέρβες ιατρικού τύπου αυτήν τη φορά. Εγώ, που σιχαινόμουνα (και πάντα τις σιχαινόμου) τις ενέσεις, προσπαθούσα «με ενέσιμο τρόπο» να του δώσω μια στάλα τροφής. Αρνεύται. Αυτός, που σιχαινόταν από μια σταλιά το γάλα, τώρα το πίνει. Και είναι τόσο μεγάλη η ζέσθη, που το γάλα γίνεται

αμέσως γαϊουρτί. Ήταν η πρώτη φορά που σιχάθηκα το σπίτι μου, έτσι έκθετο στον καιρό που είναι. Φωτιά... Σε κατάσταση πυρκαγιάς μπαίνωβγαίνα. Κυριακή. Με την ίδια κυριακάτικη συνήθεια, τρία χρόνια τώρα, πάω με τη μαμά μου στο κοιμητήριο, στον μπαμπά μου. «Μάνα», της λέω, «το παιδί τη βγάζει-δεν τη βγάζει. Κατάλαβες, τώρα, γιατί δεν θα τρελαθώ ποτέ; Θάνατος, रे, είναι παντού». «Παιδί μου, παιδιά μου» ψέλλισε και μου έσφιξε το χέρι, έτσι που μόνο εκείνη ξέρε να το κάνει. Πάω σπίτι με την ψυχή στο στόμα. Ο Ντέμιαν με περίμενε, όπως πάντα. «Σαν βσησμένα» πόδια πια ο λιπόσαρκος. Στέκεται. Τρέμει. Πέφτει. Σγκώνεται. Πιάς έγινε έτσι ο τετράπαχος γάτος μου; Βόζω να ποτίσω. Μ' ακολουθεί. Από κοντά μου πάντα αυτός. Μα, πώς το κάνει; Της πόσης τα μυστήρια... Αυτός, που το νερό δεν ήταν το καλύτερό του, δέχεται τώρα να του βρέξω το φλογισμένο τώπο με τώπο. Ο Ντέμιαν με βρήκαν τα μεσάνυχτα. Πέρασαν κι αυτά. **Και φτάσαμε στην τελευταία πράξη.** Της Αγίας Παρασκευής και ξημερώνοντας του Αγίου Παντελεήμονα η χάρη, στις τρεις τα ξημερώματα, ο Ντέμιαν με ένα «αα» στο χέρι μου, ξεψύχησε. Αυτό ήταν. Τετέλεστα. Κι εγώ, η παραλογισμένη, να το χτενίζω το γατί μου και να του λέω: «Αφραχτο κι αστόλιστο του Χάρου δεν σε δίνω. Και τώρα πάω μια βόλτα κι, άμα γυρίσω, ξέρεις εσύ». Αρχίσα να κυκλώνω τα τετράγωνα. Νύχτα. Ζέσθη. Σκατά. Και τώρα θα πάω κι ο περίφημος «λόφος Ντέμιαν». Δεύτερη σκέψη: «Μα, δεν είδες, χριστιανή μου, στις ειδήσεις που κάρηκαν όλα εκεί πέρα; Πού πας;». Πάω στον Ντέμιαν. Με περίμενε στο κρεβάτι, έτσι όπως τον είχα αφήσει. Τελευταίες διαδιακασίες: τυλίγω με μια πετσέτα το, ακόμα ζεστό, κορμί του. Κι εδώ η μνήμη πανηγυρίζει την απώλεια της... Τι έκανα εγώ στον κήπο με τις μικροδράφνες; Τι ήθελα κάτι στραβωμένα κουτάλια στα χέρια μου; Γιατί οι μπάτσος, που έπρεχαν αλλόφρονες στη Συγγρού για μια βόμβα που έβλεπαν παρακάτω, με κοιτούσαν με κατανόηση; Κι επιτέλους, «εγώ η άλλοτε χρυσαφένια γυναικία», γιατί πήγαινα κόντρα στο ρεύμα της κυκλοφορίας στις πέντε γέφυρες, η ορφανή στους πέντε δρόμους; Πέρασα τον πιο «καθημαγμένο» Αύγουστο, από την απώλεια του πατέρα μου και μετά. Και όλοι φευγάτοι. Στις διακοπές τους. Ή όπου αλλού... Άκουσα τον ήχο της σιωπής. Εκκωφαντικός. **Έναν χρόνο μετά,** ό,τι απόμεινε από τον Ντέμιαν είναι η ιατρική γνωμάτευση: «νεφρική ανεπάρκεια». Ένα μουστάκι του που βρήκα, όταν και άμα αποφάσισα να καθαρίσω το σπίτι, το κόλλησα στο ημερολόγιο του γάτου. Οι ημεροδείξεις πέφτοντας, όπως και οι κορνιζαρισμένες φωτογραφίες γύρω μου. Παντού.

Ακίνητος ο χρόνος. Σαν κυκλωμένο τετράγωνο. Φτιάχνω τον σάκο μου πάλι. Αύριο φεύγω για την «εξωτική» Καβάλα. Με περίμενε η Μιρέλλα Παπαοικονόμου και το καινούργιο της σιρίαλ. «Millennium». Στο Στάρ. Στο σπίτι. «Ουδέν πρόβλημα», ξέρω. Κανείς πια δεν θα περιμένει την επιστροφή μου. Σαν «αμερικαν γκράφτι». Οι τίτλοι ζωγραφίζονται. Ο Ντέμιαν θα 'ναι έτσι κι αλλιώς μαζί μου, όπου κι αν πάω. Κι έχουμε κάτι γέλια να κάνουμε... με κάτι γέλια...

Το κείμενο δημοσιεύτηκε στις 4.12.1999 στο symbol. Πηγή: www.lifo.gr

Μη θυμώνεις μ' εμένα
αλλά μ' αυτόν που μ' εγκατέλειψε

 ΕΦΑΓΑ ΕΝΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙ	 ΠΗΓΑΝ ΔΙΑΚΟΠΕΣ	 ΕΚΑΝΑΝ ΠΑΙΔΙΑ
 ΓΡΑΤΖΟΥΝΙΣΤΑ ΤΟΝ ΚΑΝΑΝΕ	 ΜΕ ΒΑΡΕΘΗΚΑΝ	 ΓΕΡΑΣΑ

**ΜΗΝ ΜΑΣ ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΠΕΙΣ!
ΔΕΝ ΦΤΑΙΜΕ!**